

จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์

ETHICS IN DANCE RESEARCH

นราพงษ์ จรัสศรี / NARAPHONG CHARASSRI

สาขาวิชานาฏยศิลป์ตะวันตก ภาควิชานาฏยศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEPARTMENT OF THEATER DANCE ,FACULTY OF FINES AND APPLIED ARTS,
CHULALONGKORN UNIVERSITY.

บทคัดย่อ

จริยธรรมทางการวิจัยจะช่วยให้ผลงานสร้างสรรค์และงานวิจัยทางนาฏยศิลป์นั้นสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ท่ามกลางการสร้างผลงานที่มีคุณภาพของผู้สร้างงานที่มีความตั้งใจจริง พบว่าได้มีปัจจัยในการกระทำผิดทางจริยธรรมเพิ่มมากขึ้น และในเวลาที่ผ่านมายังไม่ได้มีการศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจัง งานวิจัยเรื่อง “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์” นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับจริยธรรมในการวิจัยทางนาฏยศิลป์ โดยให้ความสำคัญกับผลงานวิจัยทางนาฏยศิลป์ระดับบัณฑิตศึกษาในรูปแบบของเอกสารเป็นหลัก การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องมือที่ประกอบไปด้วย ข้อมูลทางเอกสาร ประสพการณ์ส่วนตัว และการสัมภาษณ์กับกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้องานวิจัยเป็นหลัก โดยใช้ระยะเวลานับตั้งแต่เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2550 ถึง เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2560

ผลจากการวิจัยทำให้ได้ข้อมูลใหม่ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการทำผิดทางจริยธรรมการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งพบว่าแบ่งออกได้เป็น 10 ประเด็น ดังนี้ 1) การมีอยู่ของระบบอาวุโสแบบไทยโบราณ ที่ส่งผลกระทบต่อทำผิดทางจริยธรรมในการวิจัย 2) การมีอยู่ของระบบพวกพ้องในองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยทางนาฏยศิลป์ 3) การคาดหวังผลประโยชน์จากบุคคลหรือองค์กรใด ๆ จนทำให้เกิดการทำงานวิจัยที่มีผลเบี่ยงเบน 4) การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าในสังคมไทย จนทำให้มีการทำผิดทางจริยธรรมในการวิจัย 5) มีการทำผิดกระบวนการวิจัยทางนาฏยศิลป์ด้วยการนำระเบียบวิธีวิจัยมาสวมใส่กับงานที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากกรรมวิธีของการวิจัยตั้งแต่แรก 6) การละเมิดด้วยการไม่ขออนุญาต การไม่อ้างอิง และเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตน 7) พบว่ามีพฤติกรรมของการทำเป็นไม่รู้โดยเจตนาของนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจงใจสร้างข้อมูลเท็จ 8) การบิดบังซ่อนเร้นข้อมูลในงานวิจัย เพื่อความสะดวกในกระบวนการทำการวิจัยให้ลุล่วงไป โดยเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลเพื่อหวังตำแหน่งหน้าที่ของตนทั้งในปัจจุบันและอนาคต 9) การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น 10) การละเลยหรือละเว้นหน้าที่ของคณะกรรมการในการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพ

ของผลงานวิจัย

ปัจจัยทั้ง 10 ประการนี้ ถือเป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยพบว่า ได้มีการกระทำผิดทางจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์ ซึ่งได้รับการศึกษาและค้นพบผ่านกระบวนการวิจัยตรงตามจุดประสงค์ของการวิจัยทุกประการ

คำสำคัญ: จริยธรรม, การวิจัย, นาฏยศิลป์

Abstract

Ethics in research in general is of the utmost importance. How can you take research and its results seriously, if you are in doubt about its ethical soundness? Over the years, the author of this paper found more and more ethics infringements in student papers on graduate level in his field of dance research. That is why this paper on “Ethics in Dance Research” aims to study this issue more closely. It is based on a qualitative process, using research literature, personal experience and interviews with prominent experts in dance research. Data collection was carried out between July 2007 until July 2017

The author identified 10 issues resulting in poor ethics in dance research. These are;

- 1) Not putting into question senior authority in critical situations.
- 2) The loss of networking between Dance Research Organizations.
- 3) Strong advance expectations of sponsors, causing a bias in research.
- 4) A general fear in Thai society to challenge hierarchical structures.
- 5) Replacing a process in a new work that is very different from the one that has been used before.
- 6) A large increase in plagiarism.
- 7) A bias in collecting information in one's research project.
- 8) Researchers being corrupted by aspiring to a

future position in an attractive institution

9) Use your research as means to harm competitors.

10) Judges being completely ignorant of these problems.

Keywords: Ethics, Research, Dance

บทนำ

สิ่งที่มาพร้อมกับการเปิดหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ในประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง ก็คือการผลิตผลงานวิจัย และงานสร้างสรรค์ทางด้านนาฏศิลป์ที่มีเพิ่มมากขึ้น คุณภาพเป็นสิ่งที่ควรจะมาพร้อมกับปริมาณ และสิ่งหนึ่งที่จะทำให้คุณภาพนั้นสมบูรณ์ก็ควรจะเป็น “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” ในเวลาที่ผ่านมายังไม่ได้มีการศึกษาเรื่องนี้อย่างจริงจัง และท่ามกลางการสร้างผลงานที่มีคุณภาพของผู้สร้างงานที่มีความตั้งใจจริง พบว่าได้มีปัจจัยในการกระทำผิดทางจริยธรรมเพิ่มมากขึ้น นับตั้งแต่ในเรื่องของการกระทำในลักษณะของการลักลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นงานของตนในแบบที่เคยได้ยินทางสื่อ ปัจจุบันพบว่าได้มีการกระทำในลักษณะของการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อลดคุณค่าผลงานของผู้อื่น การบิดเบือนข้อมูลในลักษณะนี้จะสร้างความสับสนให้กับผู้ศึกษารุ่นหลังที่ได้รับข้อมูลที่มีความขัดแย้งกัน ความเสียหายจะลุกลามไปถึงความไม่นาเชื่อถือในประวัติศาสตร์ทางด้านนาฏศิลป์ของชาติ คนรุ่นใหม่ชาวไทยก็จะขาดความภาคภูมิใจในพัฒนาการการสร้างผลงานทางนาฏศิลป์ และศิลปะของชาติสืบต่อไปอย่างน่าเสียดาย จากการกระทำที่ไม่มีจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์

นับตั้งแต่การเปิดหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ในโลกตะวันตกเป็นต้นมา ประเทศไทยก็ได้มีการเปิดหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ โดยเริ่มจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ ในปัจจุบันปริมาณของหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษามีเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง การผลิตบัณฑิตผู้รอบรู้ในสายงานทางด้านนาฏศิลป์เป็นเป้าหมายที่สำคัญของแต่ละสถาบัน ความสำคัญของแต่ละสถาบันการศึกษาต่างให้ความสำคัญกับคุณธรรมในด้านต่าง ๆ มากน้อยแตกต่างกันไป ดังจะขอยกตัวอย่างคำสำคัญของสองมหาวิทยาลัยมาให้เห็น ตัวอย่างแรกมหาวิทยาลัยกรุงเทพได้ให้ความสำคัญกับการเป็น “มหาวิทยาลัยแห่งความคิดสร้างสรรค์” ในขณะที่ตัวอย่างที่สอง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับ “ความรู้คู่คุณธรรม” แต่เท่าที่สังเกตจะมีสมาชิกซึ่งรวมถึงอาจารย์และนิสิต นักศึกษาลักที่คนที่จะมีความรู้เกี่ยวกับคำที่มีนัยยะที่ช่วยส่งเสริมอุดมการณ์เหล่านี้ อย่างไรก็ตามไม่ว่าสถาบันการศึกษาของประเทศไทยจะมุ่งให้ความสำคัญไปในทางใด สิ่งที่คุณเรียน ผู้สอน และผู้ที่จบไปเป็นบัณฑิตและนักวิชาการพึงมีก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าควรจะเป็นเรื่องของคุณธรรม ซึ่งหลายคนก็ได้ตระหนักในเรื่องนี้ดี แต่บางคนก็อาจจะบอกว่าเรื่องของคุณธรรมเป็นเรื่องที่จับต้องกันได้ยาก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้สถาบันการศึกษาของชาติหลายแห่งไม่ได้ให้ความสำคัญกับ

เรื่องของคุณธรรม ลดความสำคัญในการตรวจสอบคุณสมบัติในด้านนี้ลงอย่างน่าเสียดาย ดังหลักฐานที่ว่าจะมีอาจารย์สักกี่คนในสถาบันระดับอุดมศึกษาที่จะลุกขึ้นมาสอนผู้เรียนให้มีคุณธรรม ในประเทศไทย ยิ่งเรียนสูงมากขึ้นเท่าไรการพูดถึงก็คุณธรรมและจริยธรรมยิ่งถอยห่างออกไปมากเท่านั้น

ในเวลาที่ผ่านมา เนื่องจากปริมาณของหลักสูตรการศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ในสถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีเพิ่มมากขึ้น ก็เป็นที่สังเกตว่าแต่ละสถาบันต่างก็มีการตื่นตัวในการผลิตงานวิจัย และการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ทั้งในหลักสูตรปริญญาบัณฑิต บัณฑิตศึกษา และการขอผลงานทางวิชาการของเหล่าคณาจารย์ทางนาฏศิลป์เพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับต้นสังกัด อย่างไรก็ตามท่ามกลางการขยายวงกว้างของการสร้างงานที่มีคุณภาพดังกล่าวของผู้สร้างงานและศิลปินที่มีความตั้งใจจริงอย่างน่าสรรเสริญ พบว่าได้มีการกระทำผิดทางจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่ทวีความซับซ้อนเพิ่มมากขึ้นโดยผู้รู้ที่อยู่ในวงการเดียวกันเอง นับตั้งแต่ในเรื่องของการกระทำในลักษณะของการลักลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นงานของตนเองในแบบที่เคยได้ยินกันอยู่ คำนิยามของการลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม (plagiarism) คำศัพท์และนิยามบัญญัติโดย กัญจนา บุญเกียรติ (2556: 10) ได้อธิบายไว้ว่า

การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม (plagiarism) หมายถึงการลอกคำ ประโยค เนื้อหา กระบวนการ หรือความคิด ของบุคคลอื่นที่อยู่ในรูปของตาราง ภาพ หรือ แผนภูมิ หรือสถิติต่าง ๆ อาจเป็นการคัดลอก คำต่อคำ การลอกเพียงบางส่วน การถอดความ เนื้อหาสาระ หรือการสรุปความแล้วนำเสนอให้ดูเสมือนเป็นความคิดหรือผลงานตัวเอง โดยมีได้ระบุถึงแหล่งที่มาของข้อเขียน หรือความคิดนั้นด้วยวิธีการอ้างอิงที่สมบูรณ์ ชัดเจนและเป็นหลักสากล ทั้งนี้รวมถึงการลักลอกความคิดจากงานวิชาการและวรรณกรรมของผู้อื่นที่อยู่ในรูปข้อเสนอ โครงการและต้นฉบับบทความด้วย

การลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรม (plagiarism) หรือที่เรียกอย่างง่าย ๆ ว่าการขโมยความคิด ถือเป็นประเด็นสำคัญหนึ่งที่ปรากฏในหลากหลายแวดวง เช่น สื่อสารมวลชน การเมือง และวรรณคดี จากที่ยกตัวอย่างมา เป็นเพียงไม่กี่สาขาที่มีการขโมยความคิดที่มักพบเห็นได้บ่อยครั้ง บริบทของการขโมยความคิดจึงต้องกระตุ้นให้ผู้เกี่ยวข้องหันกลับมาตั้งคำถาม โดยเฉพาะกับงานนิพนธ์หรืองานเขียนเหล่านั้น ควรสร้างความตระหนักและชี้ให้เห็นผลเสียของการขโมยความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียนงานนิพนธ์ในลักษณะต่าง ๆ ของการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา (Pecorari,

2010: 7)

การขโมยความคิด (plagiarism) มักจะถูกกล่าวถึงภายใต้ชื่อเรียกขานที่แตกต่างกันไป เช่น การละเมิดลิขสิทธิ์ในความคิดของงานเขียน การขโมยวรรณกรรม การเลียนแบบ ฯลฯ แต่ไม่ว่าจะเรียกว่าอย่างไร คำนี้ก็ให้ความหมายเชิงลบ เพราะการขโมยความคิดผู้อื่นนั้น เป็นการดูถูกคุณค่าดั้งเดิมของการเป็นผู้ประพันธ์งานเขียนต้นฉบับ (Marsh, 2007: 1)

ในวงการศึกษานานาชาติของประเทศไทย พวกเรามักจะได้คุ้นเคยกับปัญหาในเรื่องที่มีผู้ลักลอบเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นงานของตนแล้วไม่มีการเอาผิดถึงชั้นลงโทษกับผู้ละเมิดมาระยะหนึ่งแล้ว หรือไม่ก็ไต่สวนข่าวของการลักลอบงานของนักวิชาการแล้วปล่อยไว้สักพักเรื่องก็เงียบหายไป เช่นเดียวกับการคุ้นเคยกับปัญหาของนักเรียนทุจริตในการสอบในสังคมไทย ที่ดูเหมือนว่าจะมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นหรือถ้าจะบอกได้ว่ามีปรากฏให้เห็นในแทบทุกห้องสอบเลยก็ไม่น่าจะผิด และข้อสังเกตอีกข้อหนึ่งก็คือเราแม้ว่าไปจับจับผิดเอาแต่กับนักเรียน นิสิต นักศึกษา จนลืมหันกลับมามองที่ตัวครูบาอาจารย์หรือนักวิชาการเอง ที่มีผู้ที่ขาดจริยธรรมอันดีในการทำงานวิจัย ซึ่งแท้ที่จริงแล้วการประพฤติผิดทางจริยธรรมในการวิจัยของผู้สอนนั้น ถือว่ามีความร้ายแรงมากกว่าการทุจริตในการสอบของผู้เรียนเสียอีก เพราะครูบาอาจารย์นั้นสังคมมีความคาดหวังว่าควรจะต้องเป็นแม่พิมพ์ของชาติ

จึงอาจกล่าวโดยอนุমানได้ว่า “จริยธรรมทางการวิจัยทางนาฏศิลป์” เป็นเสมือนหนึ่งแผนที่สำหรับใช้แนวทาง เพื่อตรวจสอบหรือชี้วัดถึงพัฒนาการขององค์ความรู้ทางนาฏศิลป์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและเป็นหลักสากล อันเป็นที่ยอมรับและเข้าใจได้โดยทั่วไป เสมือนเป็นความฉลาดทางวัฒนธรรมในการวิจัย ที่ผู้วิจัยจำเป็นต้องตระหนักอยู่ตลอดเวลา เหตุเพราะ “ความฉลาดทางวัฒนธรรมที่มีบริบททางวัฒนธรรมที่เฉพาะเจาะจง จึงต้องทำความเข้าใจในบริบทวัฒนธรรมนั้นให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น” (ธีระชน พลโยธา, พาสนา จุลรัตน์, อัจศรา ประเสริฐสิน, พิศมัย รัตนโรจน์สกุล และนิยะดา จิตต์จรัส, 2560: 57)

ดังนั้นการวิจัยเรื่องนี้ จึงเกิดจากคำถามงานวิจัย ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงปัจจัยของการผิดจริยธรรมการวิจัยทางนาฏศิลป์ โดยเฉพาะในประเทศไทยก็ยังปรากฏงานวิจัยในลักษณะดังกล่าวอย่างจำกัด ซึ่งจะนำไปสู่การนำร่องการศึกษาและวิจัยหลักคุณธรรมและจริยธรรมทางการวิจัยในศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไปในอนาคต อีกทั้งอาจนำไปสู่การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอน การพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมในระบบการศึกษา และการถ่ายทอดเรื่องคุณธรรมและจริยธรรมแก่ผู้เรียน โดยให้ตระหนักถึงผลกระทบที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อม อันเป็นการสร้างมาตรฐานทางวิชาการ ให้เกิดแหล่งอ้างอิงเชิงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมการวิจัยทางนาฏศิลป์อย่างเป็นกิจลักษณะและสามารถนำไปใช้อ้างอิงได้อย่างเป็นเหตุเป็นผลในอนาคต ผ่าน

กระบวนการวิเคราะห์ และสังเคราะห์ ตามรูปแบบของการวิจัยเชิงคุณภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการทำให้ผิดทางจริยธรรมในการวิจัยทางนาฏศิลป์

อุปกรณ์และวิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” นี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาปัญหาที่สำคัญในวงการการศึกษาและสร้างสรรค์ผลงานทางนาฏศิลป์ซึ่งเกิดขึ้นไม่น้อยในสังคมไทย โดยผู้วิจัยเริ่มกระบวนการศึกษาจากกรณีตัวอย่างผลงานวิจัยที่มีปัญหาทางการละเมิดซึ่งทำให้ได้ประเด็นคำถามต่าง ๆ 10 คำถามที่รวมอยู่ใน 4 ปัจจัยใหญ่ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาและให้ได้คำตอบของงานวิจัยคือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดทางจริยธรรมการวิจัยนาฏศิลป์ ผู้วิจัยใช้พื้นฐานของวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้อธิบายกระบวนการของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นบริบททางสังคม วิจัยเชิงคุณภาพนั้นมุ่งเน้นถึงการศึกษาถึงความหมายและเนื้อหาของสิ่งใด ๆ ในสังคมมนุษย์ มากกว่าการมุ่งเน้นที่ให้ความสำคัญไปในด้านของปริมาณ ภายใต้ขอบเขตของการศึกษาเฉพาะจริยธรรมในการวิจัยทางนาฏศิลป์ในรูปแบบของเอกสาร ในช่วงปี พ.ศ. 2550-2560 เท่านั้น โดยให้ความสำคัญกับประเด็นใหม่ ทั้งนี้เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังที่กล่าวมาโดยใช้ 3 วิธีการเป็นหลักในการรวบรวมข้อมูล

1. การศึกษาเชิงเอกสาร พิจารณาจากแหล่งที่มาหลากหลาย ทั้งเอกสารต่าง ๆ และสิ่งตีพิมพ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม การวิจัย และนาฏศิลป์

2. ประสพการณ์ส่วนบุคคล เกี่ยวข้องกับการศึกษา ทบทวนการทำงานในศิลปะและงานวิจัยของผู้วิจัยเอง

3. การสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานวิจัย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดง เจ้าหน้าที่จากสถาบันทางศิลปกรรม

นอกจากเครื่องมือดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการตั้งคำถามของการวิจัย โดยเริ่มจากการศึกษากรณีตัวอย่างงานวิจัยที่มีการละเมิดเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นงานของตน ในกระบวนการวิจัย “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” นี้ คำถามของการวิจัยจึงเป็นเสมือนกุญแจที่นำไปสู่การหาคำตอบเพื่อไขปัญหาของการวิจัย คำถามเหล่านี้ช่วยในการค้นหาข้อมูลได้ตรงประเด็นตามจุดประสงค์ของการวิจัย ที่ต้องการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดทางจริยธรรมการวิจัยนาฏศิลป์ ในกระบวนการเก็บข้อมูลที่ได้มาจากการเครื่องมือของการวิจัยดังที่ได้มีการกำหนดไว้ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนับได้ว่าเป็นข้อมูลใหม่ที่สำคัญเป็นประโยชน์ที่จะนำไปสู่การศึกษาเพื่อให้ได้คำตอบสำหรับคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยถูกออกแบบให้มีความชัดเจนตรงไปตรงมา โดยผู้วิจัยที่มีประสบการณ์ตรงจากการถูกละเมิด ทั้งนี้ข้อมูลจากการตอบคำถามจากผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในงานทางนาฏศิลป์ทั้งใน

ด้านของผลงานการแสดง และผลงานทางด้านเอกสารได้ถูกนำไปเข้าสู่กระบวนการแยกแยะ วิเคราะห์ให้ตรงกับหัวข้อย่อยตั้งที่ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้ การตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลถูกระงับโดยการวิเคราะห์เทียบเคียงความคู่ไปกับข้อมูลที่ได้จากเครื่องมืออื่น เช่น งานวิจัยในอดีตที่มีประเด็นของการกระทำผิดทางจริยธรรมและการวิจัยทางนาฏศิลป์ ในขั้นตอนสุดท้ายคำตอบที่ได้จะถูกสรุปออกมาเป็นคำตอบตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ระบุถึง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดทางจริยธรรมในการวิจัยทางนาฏศิลป์ที่ปรากฏในงานวิจัยเรื่อง “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” ดังจะได้อธิบายเป็นลำดับต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดทางจริยธรรมในการวิจัยทางนาฏศิลป์ที่ปรากฏในงานวิจัยเรื่อง “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์” สามารถอธิบายได้โดยสังเขปใน 4 ประเด็นใหญ่ 10 ปัจจัยย่อยดังนี้

1. ปัจจัยที่เกิดจากระบบทางสังคมของไทย

สังคมและวัฒนธรรม เป็นส่วนหนึ่งของสภาวะแวดล้อมที่ส่งผลต่อการกระทำของมนุษย์ เป็นที่ทราบกันดีว่าสังคมและวัฒนธรรมสามารถส่งผลมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรคงานศิลปะ ในทางกลับกันงานศิลปะที่ดีสามารถสะท้อนถึงสภาพสังคม และวัฒนธรรมในชุมชนนั้นได้ เช่นเดียวกันกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ในสังคมไทย เช่น การมีอยู่ของระบบอาวุโสแบบไทยโบราณในสังคมไทยปัจจุบัน ระบบพวกพ้อง การคาดหวังผลประโยชน์จากบุคคล หรือองค์กรใด ๆ ตลอดจนการเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าในสังคมไทย ประเด็นเหล่านี้อาจส่งผลทำให้เกิดการกระทำผิดทางจริยธรรมในงานวิจัยได้เช่นกันถ้าผู้ละเมิดขาดเสถียรภาพ ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยในปัจจุบันสามารถแบ่งอธิบายโดยสังเขปในหัวข้อย่อย ดังนี้

1.1 ระบบอาวุโส การมีอยู่ของระบบอาวุโสแบบไทยโบราณในสังคมไทยปัจจุบัน ที่ส่งผลต่อการทำผิดทางจริยธรรมในการวิจัย อาวุโสในองค์กรทางนาฏศิลป์นั้นเริ่มตั้งแต่การให้โอกาสกับบุคลากรด้วยการประเมินคุณค่าจากวัยวุฒิแทนที่จะพิจารณาจากคุณสมบัติ และการมีจริยธรรมในหน้าที่การงาน ในการประชุมในระดับหน่วยงานที่เทียบเท่ากับภาควิชานาฏศิลป์ในหลายสถาบันการศึกษาต้นสังกัด พบว่าเมื่อมีวาระการประชุมขององค์กรทางการศึกษา ผลของการประชุมที่ได้จะขึ้นอยู่กับพื้นฐานของการเกรงกลัวต่ออำนาจของผู้อาวุโส ที่พบตัวอย่างว่ามาจากอดีตผู้บริหารและอดีตอาจารย์ที่บางครั้งพบมาจากผู้อาวุโสที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับนาฏศิลป์ หรือเห็นได้ชัดเจนจากหลักฐานว่า มีการกีดกันไม่ให้โอกาสกับบุคลากรหรือผู้เชี่ยวชาญที่เหมาะสมในการสอนในวิชาหนึ่ง ๆ แต่ด้วยการที่สมาชิกที่เข้าร่วมไม่แสดงความคิดเห็นในกรณีควรจะลงความเห็นเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้เรียนเป็นหลัก เพราะมีวาระการกลัวอำนาจของผู้อาวุโสจนขาดจริยธรรมในการตัดสินใจ จนบางครั้งอาจจะไปยึดติดกับการคาดหวังที่จะได้รับผลประโยชน์จากผู้อาวุโส ซึ่งเคยเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ

แก่สมาชิกบางคน เช่น การช่วยเหลือให้สำเร็จการศึกษาแม้ว่าผู้นั้นจะขาดทั้งคุณสมบัติและคุณภาพทางวิชาการที่น่าเชื่อถือก็ตาม อีกทั้งยังพบว่า ผู้อาวุโสเหล่านั้น อาจมีตำแหน่งหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้ทุนทำการวิจัยในองค์กรหนึ่ง จึงเป็นเหตุให้มีการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

1.2 ระบบพวกพ้อง ทำให้เกิดการตัดสินใจช่วยเหลือกันเองในองค์กรที่มีความเกี่ยวข้องกับกระบวนการวิจัยทางนาฏศิลป์ ในการวิจัยพบว่ามีความเห็นได้ชัดจากกรณีการให้ทุนวิจัยกับพวกพ้องจากกรรมการผู้ที่มีส่วนในการให้ทุน เช่น คณะกรรมการที่มีหน้าที่ในการพิจารณาให้ทุนทำการวิจัยในองค์กรหนึ่ง ซึ่งเห็นได้ว่าผลที่เกิดขึ้นในลำดับแรกคือ การให้ทุนทำการวิจัยกับผู้ที่ไม่เหมาะสม และขาดศักยภาพในการทำงาน ลำดับที่สองคือ การทำวิจัยที่ขาดคุณภาพ ลำดับที่สาม คือ การสร้างข้อมูลหรือผลการวิจัยที่เอื้อต่อความเห็นชอบของกรรมการที่ให้ทุน ที่มีผลประโยชน์แอบแฝง ลำดับที่สี่ ผลประโยชน์จากเงินที่มอบกลับมาที่ผู้ให้ทุนตามคำสัญญาต่างตอบแทนที่ส่อไปในหนทางแห่งการคอร์รัปชันในองค์กรการวิจัยนั้น ลำดับที่ห้า ก่อให้เกิดงานวิจัยที่ขาดคุณภาพ ไม่สอดคล้องกับมูลค่าของทุนการวิจัยที่ได้รับการพิจารณา เรื่องนี้สามารถอธิบายได้จากการให้ทุนวิจัยโดยองค์กรแห่งหนึ่ง ที่มีมูลค่าเกือบถึงหนึ่งล้านบาทกับการสร้างสรรค์ทางนาฏศิลป์ไทย จนปรากฏว่ามีการร้องเรียนเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิ ซึ่งนำเอาผลงานของผู้อื่นมาสวมรอยเป็นของตนเองในการขอรับทุน

1.3 การกระทำผิดทางจริยธรรมด้วยการคาดหวังผลประโยชน์จากบุคคล หรือองค์กรใด ๆ จนทำให้เกิดการทำงานวิจัยที่มีผลเบี่ยงเบนที่เอื้อประโยชน์กับตัวบุคคล หรือองค์กรนั้น ๆ ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้พบพฤติกรรม การกระทำผิดทางจริยธรรมทางการวิจัยนาฏศิลป์ที่เริ่มต้นตั้งแต่ การคาดหวังที่จะได้รับที่เข้าเรียนในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับนาฏศิลป์ พบว่ามีการเอื้อประโยชน์ด้วยการใช้งบประมาณของราชการให้แก่พรรคพวกตนเอง โดยการเชิญมาทำหน้าที่เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในหน่วยงานที่เทียบเท่ากับระดับภาควิชานาฏศิลป์ในสถาบันการศึกษาที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่มีอาจารย์ที่มีความเหมาะสมและตรงกับหน้าที่นั้นอยู่แล้ว กรณีนี้สามารถตรวจสอบได้ว่าสถาบันได้มีการใช้ระบบของการรับนิสิต นักศึกษาเข้ามาศึกษาในหลักสูตรอย่างไม่โปร่งใส ด้วยการรับพรรคพวกให้เข้ามาเรียนในหลักสูตรโดยขาดคุณสมบัติที่เหมาะสม

1.4 การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เหนือกว่าในสังคมไทย จนทำให้มีการทำผิดทางจริยธรรมในการวิจัยในงานวิจัยชิ้นนี้พบว่า อำนาจที่เหนือกว่านั้นอาจมาจากผู้ที่อาวุโสกว่าหรือมีความน่าเกรงขาม เช่น อาจจะเคยเป็นผู้ที่เคยทำหน้าที่สอน หรืออาจจะเคยทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา ซึ่งให้ความช่วยเหลือและเอื้อเฟื้อแก่กัน จนบรรลุเป้าหมายที่ตนเองต้องการ จึงอาจจะเกิดเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดเป็นเรื่องของบุญคุณต้องทดแทนจนทำให้มองข้ามเรื่องของความถูกต้อง ความเที่ยงตรง และจริยธรรมที่ต้งามที่พึงทำ ดังเช่นที่ สุพัตราสุภาพ (2536: 14) ได้กล่าวไว้ว่า “สังคมมักจะให้การยกย่องผู้มีอำนาจ โดยการให้ความเคารพยกย่อง และเกรงกลัวในบารมีไม่ว่าจะทำไปด้วยใจจริงหรือเสแสร้งก็ตาม คนไม่มีอำนาจคนก็

ไม่เกรงใจ อำนาจจึงเป็นสิ่งที่คนจำนวนไม่น้อย ใฝ่หา และอยากจะมีอำนาจเหมือนคนอื่น”

2. ปัจจัยที่เกิดจากการขาดวินัยในการทำงาน

วินัยเป็นสิ่งที่คอยกำกับการทำงานที่ทำให้ได้ผลงานที่มีประสิทธิภาพ แต่ถ้าผู้วิจัยขาดวินัยก็ย่อมทำให้เกิดการขาดประสิทธิภาพในการทำงาน และการขาดวินัยก็สามารถทำให้เกิดการละเมิดในกระบวนการวิจัยทางนาฏยศิลป์ได้ด้วย ซึ่งสามารถแบ่งอธิบายได้โดยสังเขปในหัวข้อย่อย ดังนี้

2.1 การทำผิดกระบวนการ มีการทำผิดกระบวนการวิจัยทางนาฏยศิลป์โดยการนำระเบียบวิธีวิจัยมาสวมใช้กับงานที่ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาจากกระบวนการของการวิจัยตั้งแต่เริ่มต้น จึงทำให้ได้ผลงานวิจัยที่ไม่สมเหตุผล ข้อมูลที่ได้จากเครื่องมือไม่ได้สนับสนุนคำตอบหรือข้อสรุปของงานวิจัย เกิดภาวะของการสรุปผลของงานวิจัยที่ไม่มีที่มาที่ไป และขาดความน่าเชื่อถือเชิงวิชาการ

2.2 การละเมิด ด้วยการนำงานของผู้อื่นมาใส่ในเล่มโดยไม่ขออนุญาต การไม่อ้างอิง และเอางานเขียนหรือรูปภาพของผู้อื่นมาเป็นงานของตน ซึ่งถือเป็นประเด็นพื้นฐานของการละเมิด เพราะลัทธิลอกเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตน อันเป็นความผิดที่ปรากฏเป็นหลักฐานได้ชัดเจนที่สุด และในตัวอย่างของงานวิจัยที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างก็ยังคงพบหลักฐานว่า มีการนำชีวประวัติและผลงานของศิลปินมาใช้ในลักษณะของการประชันขันแข่ง เปรียบเทียบ เป็นกรณีศึกษา โดยเจ้าของข้อมูลนั้นไม่ได้รับรู้ด้วย อีกทั้งตั้งข้อสังเกตว่าการเปรียบเทียบนั้นไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ใด ๆ กับงานวิจัยหรือทางวิชาการ

3. ปัจจัยที่เกิดจากการมีเจตนาอคติของผู้ละเมิด

การมีอคติเป็นปัจจัยแง่ลบอย่างมากของผู้วิจัย งานวิจัยที่มีอคติจะเป็นงานที่ไม่น่าเชื่อถือและเป็นต้นเหตุของการละเมิด อันเป็นผลมาจากพฤติกรรมของการทำเป็นไม่รู้โดยเจตนา การปกปิดซ่อนเร้นข้อมูล การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพลของนักวิจัย ตลอดจนถึงขั้นที่มีการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ซึ่งสามารถแบ่งอธิบายได้โดยสังเขปในหัวข้อย่อย ดังนี้

3.1 การปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลเพื่อประโยชน์อันมิชอบในงานวิจัย พบว่ามีพฤติกรรมของการเขียนข้อมูลไม่ถูกต้องครบถ้วน หรือการรู้ข้อเท็จจริงนั้นแล้วแต่เลือกที่จะไม่กล่าวถึง อันเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยเจตนา ซึ่งขัดต่อจริยธรรมของนักวิจัย เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการทำงานให้น้อยลง ที่อาจจะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความตั้งใจที่จะสร้างข้อมูลเท็จ และยังคงพบว่าเป็นการกระทำที่ทำให้เกิดการลดทอนจำนวนเชิงสถิติของข้อมูลนั้น ๆ อันส่งผลแก่ความน่าเชื่อถือของกลุ่มตัวอย่างที่ถูกนำมาใช้เป็นกรณีศึกษาในงานวิจัย

3.2 การเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ที่มีอิทธิพล พบว่ามี การสร้างข้อมูลที่ขัดแย้งกับความเป็นจริง ด้วยการยกย่องและเอาอกเอาใจแก่ผู้ที่มีอิทธิพลนั้น โดยคาดหวังว่าตนเองจะได้รับประโยชน์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งในตำแหน่งหรือความเจริญก้าวหน้า ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

3.3 การใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อทำลายผู้อื่น ด้วยการสร้างข้อมูลเพื่อตอบสนองเหตุผลทางด้านอารมณ์ส่วนตัว สร้างความเสียหายให้กับผู้อื่น ซึ่งกระทำโดย

- 1) ความต้องการของผู้วิจัยเอง โดยที่ผู้ควบคุมงานวิจัยไม่ได้รับรู้แท้จริง
- 2) ความต้องการของผู้ควบคุมงานวิจัยโดยมีผู้วิจัยลงมือปฏิบัติการแทน
- 3) ผู้วิจัยและผู้ควบคุมงานวิจัยรับรู้และร่วมมือกัน

4. ปัจจัยที่เกิดจากการประเมินที่ขาดคุณภาพของผลงานวิจัย

การประเมินผลงานนั้นอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการผู้ประเมิน ฉะนั้นการประเมินที่ขาดคุณภาพของผลงานวิจัยนั้นผู้ประเมินจึงมีส่วนในการรับผิดชอบ ซึ่งเข้าข่ายการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ที่จำเป็นต้องตรวจสอบหรือรักษาไว้ซึ่งมาตรฐานของสถาบันการศึกษานั้น ปัจจัยในหัวข้อนี้สามารถแบ่งอธิบายได้โดยสังเขปในหัวข้อย่อย ดังนี้

4.1 การละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ประเมิน หมายถึง การละเลยในหน้าที่ของการตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของผลงานวิจัยจากผู้ประเมิน จนทำให้เกิดการวิจัยที่มีข้อมูลเบี่ยงเบน โดยมีสาเหตุอันเนื่องมาจาก

- 1) งบประมาณค่าตรวจสอบของผู้ประเมินน้อยไป จนทำให้เกิดความไม่คุ้มค่าในการปฏิบัติ
- 2) ความไม่ถนัดหรือไม่เชี่ยวชาญของผู้ประเมินต่อหัวข้องานวิจัย
- 3) ความไม่ใส่ใจของคณะผู้ประเมินต่อการตรวจสอบผลงานวิจัย
- 4) การเกรงกลัวต่ออำนาจที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับสายงานของผู้วิจัย หรืออำนาจที่เกี่ยวข้องทางด้านสังคมของบุคคลที่ร่วมเป็นผู้ประเมินในการตรวจสอบงานวิจัย
- 5) การขาดความรับผิดชอบของบุคคลที่เป็นผู้ประเมิน

ปัจจัยใหญ่ทั้ง 4 ประเด็น ที่ประกอบไปด้วยปัจจัยย่อย 10 ประการ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นผลที่ได้จากการวิจัยในหัวข้อ “จริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์” ที่ได้รับการศึกษาและค้นพบผ่านกระบวนการวิจัยที่ตรงตามจุดประสงค์ของการวิจัยทุกประการ การศึกษาประเด็นทางด้านจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์จะสร้างประโยชน์สูงสุดทั้งในด้านบรรทัดฐานที่จะช่วยให้เกิดประโยชน์ต่อมาตรฐานการสร้างสรรคผลงาน และในเวลาเดียวกันก็จะเป็นการสร้างกำลังใจให้กับศิลปินหรือนักวิชาการผู้ตั้งใจทำงาน ความสัมพันธ์ของจริยธรรม และการวิจัยทางนาฏยศิลป์นั้น ถ้าได้รับการสนับสนุนจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยเฉพาะผู้บริหารของสถาบันการศึกษา จะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือและสร้างข้อมูลทางวิชาการที่มีมาตรฐาน ก่อให้เกิดเป็นผลงานที่สมบูรณ์แบบและเติมไปด้วยคุณภาพ ในเวลาเดียวกันก็จะเป็นการสร้างความยุติธรรมต่อผู้สร้างงานในสังคมไทย ที่ถือเป็นการต่ออายุสร้างกำลังใจให้กับศิลปิน และนักวิชาการผู้ตั้งใจทำงานให้มีพลังและแรงขับเคลื่อนในการสร้างสรรค์งานทางศิลปะและงาน

วิชาการ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการนาฏยศิลป์ในสังคมไทย และสังคมโลกต่อไป

ในด้านของการมีส่วนร่วมในการวิจัยของผู้วิจัยในครั้งนี้ ตามที่ได้ระบุไว้แล้วว่า “จริยธรรมในการวิจัยทางนาฏยศิลป์” ยังไม่ได้มีการศึกษาอย่างลึกซึ้งจนกระทั่งบัดนี้ และเมื่อเวลาผ่านไปกลับมีประเด็นใหม่ของการละเมิดเกิดขึ้น ประสพการณ์การถูกละเมิดของผู้วิจัยทำให้ผู้วิจัยได้นำประสพการณ์นั้นมานำเสนอและวิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากความเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์และการวิจัยงานทางนาฏยศิลป์ การให้ความสำคัญกับสภาวะการณ์ในปัจจุบันทำให้ผลจากการศึกษาที่ได้กลายเป็นประเด็นที่สำคัญของปัจจัยหลักหลายประเด็นที่ยังต้องรอการแก้ไขสำหรับผู้ที่มีส่วนในการรับผิดชอบการศึกษาของชาติ หากจะทำได้งานวิจัยทางนาฏยศิลป์ในอนาคตเป็นงานวิจัยที่มีคุณภาพมากขึ้น และที่สำคัญผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าองค์ความรู้จากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นการกระตุ้นนักวิจัย นักวิชาการ หรือศิลปินผู้ที่ถูกละเมิดทางจริยธรรม ให้กล้าทำในสิ่งที่ควรทำ กระทำตนเป็นตัวอย่างในการปกป้องผลประโยชน์ออกมาเรียกร้องความถูกต้อง สนับสนุนการสร้างขวัญกำลังใจ ให้กับศิลปินผู้มุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานให้มีมาตรฐานนำความภาคภูมิใจให้กลับมาสู่ประเทศชาติต่อไปในอนาคต

สรุปและอภิปรายผล

การกระทำที่ผิดจริยธรรมทางการวิจัยในลักษณะของการลักลอบเอางานของผู้อื่นมาเป็นงานของตนเองนั้น ในปัจจุบันได้มีการกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่อาจจะมีการพูดถึงกันในช่วงการศึกษาไม่มากนัก แต่ถ้าปล่อยไว้ในอนาคตอาจจะเป็นการสร้างความเสี่ยงให้กับวงวิชาการอย่างประเมินค่าไม่ได้ เช่น การกระทำในลักษณะของการเลือกเขียนข้อมูลเพื่อการปิดบังซ่อนเร้นข้อมูลที่สำคัญบางประการที่จัดว่าเป็นข้อเท็จจริง จนถึงการใช้พื้นที่ในงานวิจัยเพื่อลดทอนคุณค่าผลงานของผู้อื่นลง สิ่งเหล่านี้กลับสร้างความเสียหายต่อการรับรู้ของสังคมในระดับประวัติศาสตร์ผลงานทางศิลปะของศิลปินในราชอาณาจักรไทย ซึ่งการสร้างงานของศิลปินทางนาฏยศิลป์ในประเทศไทยนั้น เป็นที่รู้กันอยู่ว่าขาดการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างจริงจังมาเป็นเวลานานแล้ว ประกอบกับผู้ที่รับผิดชอบในด้านวัฒนธรรมของชาติก็ขาดวิสัยทัศน์ที่มีการดำเนินการไปโดยไม่มีนโยบาย สืบทอดอิทธิพลของที่ปรึกษาและบุคลากรในองค์กรที่อยู่แบบเช้าชามเย็นชามโดยไม่มีผลงานที่น่าสนใจจนทำให้ประชาชนลืมนึกไปว่ามีหน่วยงานนี้ในประเทศสังเกตได้จากการไม่มีใครอยากรับรู้หรือยินดีปรึกษากับรางวัลที่ยกย่องในด้านคุณค่าและผลงานของศิลปินทางนาฏยศิลป์หรือการแสดงในแต่ละปี กระทั่งไม่มีผู้ใดอยากไปมีส่วนในการประเมินขององค์กรที่ไม่น่าสนใจ การที่หน่วยงานหลักทางด้านศิลปวัฒนธรรมของชาติเองก็ยังไม่มีความคลุ้มคลั่งทางด้านความมั่นคงในความคิดเช่นนี้ จึงส่งผลทำให้ศิลปินทั้งรุ่นเก่าและใหม่ในประเทศไทย ต้องทรมานทั้งร่างกาย แรงแจ้ว ซึ่งรวมไปถึงทุนทรัพย์ เพื่อสานต่อผลงานของตนที่จะไปต่อยอดให้กลายเป็นประโยชน์ต่อประวัติศาสตร์ผลงานศิลปะทางนาฏยศิลป์ของชาติอย่างน่าเห็นใจ ท่ามกลางการถูกบั่นทอนกำลังใจ

จากโครงการหรือกิจกรรมที่ถูกบัญญัติขึ้นมาอย่างไร้หลักการของหน่วยงานหลักทางด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น รางวัลในระดับชาติทั้งหลายที่ทางสถาบันเคยเฟื่องฟูเพื่อเป็นกำลังใจให้กับศิลปินกลุ่มหนึ่ง แต่กลับสร้างความน้อยเนื้อต่ำใจให้กับศิลปินที่เหมาะสมกับรางวัลแต่ไม่ได้รับการเหลียวแล ท่ามกลางการมีผลประโยชน์ทางการเมือง การไม่รู้จักคุณค่าของงานศิลปะอย่างจริงจังของบุคลากรในองค์กรนั้น ๆ ซึ่งรวมไปถึงหน่วยงานอื่นที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการสนับสนุนผลงานทางศิลปะและนาฏยศิลป์ ความยุติธรรมยังคงมีอยู่โดยไม่ผู้ใดสามารถขัดขวางได้ และที่สำคัญยังพบว่ามีการกีดกันตนเองในหมู่บุคลากรที่มีความรู้ที่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้คำปรึกษาแต่คอยทำหน้าที่เสมือนกับมีสิทธิในการชี้ขาดแก่ศิลปินที่ตนพอใจ และไม่พอใจด้วยเหตุผลส่วนตัว หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่ทำหน้าที่พิจารณาให้ทุนในสถาบันที่ส่งเสริม และสนับสนุนทุนกับการสร้างผลงานทางนาฏยศิลป์ หรืองานวิจัยในระดับชาติ ที่ทำการอนุมัติให้ทุนที่มีมูลค่ามหาศาลแก่ผู้ที่นอกจากจะไม่เหมาะสมแล้ว ยังพบว่ามีการฉ้อโกงการลักลอบเอางานสร้างสรรค์ของผู้อื่นมาสวมรอยเพื่อให้เข้าใจว่าเป็นผลงานของตนเองในการขอรับทุน อีกทั้งบ่อยครั้งที่ผู้ที่ถูกละเมิดไม่มีพลังพอที่จะออกมาต่อสู้เพื่อความถูกต้อง ในที่สุดก็ต้องล้มเลิกไป ผู้ละเมิดก็ยังคงปฏิบัติตนอยู่ในสังคมได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

นอกจากนี้ยังพบว่า คนที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิบางคนใช้ความรอบรู้บิดเบือนข้อเท็จจริงที่สังคมควรรู้ เพื่อทำลายล้างข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับผลงานของศิลปินที่จัดอยู่ในระดับชาติที่มีพลังพอเพียงที่จะสามารถนำไปประชันขันแข่งในด้านคุณภาพและความก้าวหน้าทั้งทางด้านความคิดสร้างสรรค์และทางด้านวิชาการ ซึ่งพร้อมที่จะสร้างชื่อเสียงเทียบเคียงกับศิลปินของชาติอื่นในระดับโลกได้เป็นอย่างดี แต่การให้คำปรึกษาของผู้ทรงคุณวุฒิในสถาบันเหล่านั้นกลับมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนในการสร้างข้อมูลเท็จ สร้างความเสี่ยงในระดับถึงขั้นทำลายประวัติศาสตร์ทางศิลปะของชาติให้ไม่มีที่ยืนในสังคมโลก ด้วยเหตุผลอันน้อยนิดคือการนำมูลค่าผลงานของศิลปินที่ล้ำค่าไปปะปนกับเรื่องส่วนตัวเพียงเพื่อต้องการขัดขวางและกีดกันศิลปินที่ตนไม่พึงพอใจ ซึ่งอาจจะอยู่กันคนละสายงาน เพื่อเดินตามรอยความคิดของสังคมโบราณในเรื่องที่ว่า “เมื่อตนเองไม่สามารถทำได้ ผู้อื่นก็ต้องไม่มีสิทธิ์ทำได้เช่นกัน” ทั้ง ๆ ที่ความรู้ความสามารถนั้นไม่สามารถเทียบกันได้เลย”

ทั้งหมดที่ได้กล่าวมานี้ผู้วิจัยพบว่า การกระทำผิดทางจริยธรรมทางการวิจัยนาฏยศิลป์นั้นเป็นกระบวนการใหญ่ที่การกระทำผิดนั้นไม่เพียงแต่อยู่ภายใต้การรับผิดชอบของผู้วิจัยที่ละเมิดเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการกระทำของผู้ที่ทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ตลอดจนจนถึงการทำงานของเจ้าหน้าที่ในการบริหาร หรือผู้ที่ประเมินผลงานที่ขาดจิตสำนึกของความเข้มงวดในการตรวจสอบหรือลงโทษต่อผู้กระทำผิด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนาร่องทางการศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำผิดทางจริยธรรมการวิจัยนาฏยศิลป์ โดยศึกษาจากประสพการณ์ส่วนตัว ประกอบกับการรวบรวมข้อมูลจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างงานและการวิจัยทางนาฏยศิลป์เป็นสำคัญ เพื่อให้ได้ประเด็นใหม่ที่จะเป็นประโยชน์ต่อวงการวิชาการทางนาฏยศิลป์ อีกทั้งยังเป็นการ

สร้างขวัญกำลังใจให้กับศิลปินผู้มุ่งมั่นสร้างความรู้คู่คุณธรรม
ให้มีกำลังใจในการสร้างงานที่จะนำความภาคภูมิใจให้กลับมา
สู่ประเทศชาติต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาวิจัยในลักษณะทำนองเดียวกันนี้ กับ
ศาสตร์ทางด้านศิลปกรรมศาสตร์สาขาอื่น ๆ เนื่องจากผลงาน
ศิลปะ เป็นผลงานสร้างสรรค์ที่เกิดขึ้นจากแนวคิดและแรงบันดาลใจ
ของศิลปิน ดังนั้นหากมีการศึกษากระบวนการวิจัย
การผจญกรรมทางด้านงานศิลปะ ก็จะเป็นแนวทางในการ
พัฒนาศาสตร์ของงานศิลปกรรม และการวิจัยทางด้านศิลปะ
ในวงการการศึกษาของประเทศชาติต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กัญญา บุญเกียรติ. (2556). การลักลอบงานวิชาการและ
วรรณกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ธีระชน พลโยธา, พาสนา จุฬรัตน์, อัจฉรา ประเสริฐสิน, พิศมัย
รัตน์โรจน์สกุล และนิยะดา จิตต์จรัส (2560, มกราคม-
มิถุนายน). ความฉลาดทางวัฒนธรรมในบริบท
วัฒนธรรมอาเซียนสำหรับนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี:
การศึกษาเชิงปรากฏการณ์วิทยา. วารสารสถาบัน
วัฒนธรรมและศิลปะ. 18(2): 57-62.
- สุพัตรา สุภาพ. (2536). สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม
ครอบครัว ประเพณี. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Marsh, B. (2007). **Plagiarism: Alchemy and remedy in
higher education**. New York: State University of
New York.
- Pecorari, D. (2010). **Academic writing and plagiarism:
A linguistic analysis**. New York: Aptara Books.